

Violet Eden krónikák 2.

ENTICE

csábítás

fine
selection

JESSICA SHIRVINGTON

JESSICA SHIRVINGTON

ENTICE

csábítás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Anyának és apának,
akik mindig olyan könnyűvé tették számomra,
hogy legyen kire felnézniem, és akik állandóan inspirálnak
az életemben és a munkámban egyaránt.*

*Köszönöm, hogy mindig számíthatok rátok.
Szeretlek titeket.*

*„Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem,
ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr,
a ki mindezt cselekszem!”*

ÉSAIÁS PRÓFÉTA KÖNYVE 45:7¹

¹ A könyvben szereplő valamennyi bibliai idézet – a Makkabeusok II. könyvének kivételével – Károli Gáspár fordítása.

Prológus

*„Senki sem veszi el az életem én tőlem,
hanem én teszem le azt én magamtól.”*

JÁNOS EVANGYÉLIOMA 10:18

AZ ANGYAL PARANCSOT KAPOTT, HOGY VÁLASSZON. Saját szabad akaratából kellett döntenie. Nagy ára volt azonban annak, amit most kértek tőle. Valószínűleg sohasem térhet vissza. Könnyen előfordulhat, hogy örökre elpusztul. Vagy még rosszabb.

És soha senki sem fogja megtudni az igazságot.

– Akkor hát meghoztad a döntést – szólt egy hang.

Az angyallal együtt átéltem minden egyes pillanatot – a valós idő elmosódott változatát, bizonyára valahol egy másvilági helyen –, de semmit sem láthattam. Hihetetlenül bizarr élmény volt; láthatatlan teremtmények vettek körül – csupán a jelenlétüket vagy talán az aurájukat éreztem.

Nem kérdés hangzott el. Abban a pillanatban tudták, amint döntésre jutott. Valószínűleg már előtte tudták, mit fog választani. Az angyal mindenhol érzekelte a közelségüket, a nagyhatalmú szeráfokat. A felsőbbrendű bölcsesség lenyűgöző erővel töltötte fel egész lényüket, ma mégis keserűnek érezte a tudást.

– Amikor első feladatodat elvégezted, tovább kell lépned a következőre. Nem szabad felfedned a kilétedet, és nem fogadhatsz magad mellé társakat, különösen a száműzöttek közül, hacsak nem céljaid elérésének érdekében.

– Értem.

– Három évet fogsz a Földön tölteni, mielőtt felvirrad a nap, amikor cselekedned kell. Neki is be kell töltenie a saját szerepét. Ami nem lehetséges, ha te nem végzed el előbb a feladatodat.

– Értem.

Valóban megértette. Szabad akaratából hozta meg ezt a döntést, még a megkövetelt áldozat ellenére is, mert tudta jól, hogy csak azért kérték fel, mert ő a tökéletes választás az előtte álló feladatra.

Érzékelte maga körül a világegyetemet, a tér és az idő fölötti korlátlan uralom szabadságát, és eltűnődött, vajon mikor érezheti majd ezt újra, ha egyáltalán lesz még rá lehetősége valaha is.

– Amikor megérkezel, válassz magadnak egy korhoz illő nevet. Most távozhatsz!

Így történt hát. Embertömegek és féktelen düh közepette haladt át a változás folyamán. A végzete felé. A halál. Egy röpke csók. A végtelen jövő felé.

Hirtelen szertefoszlott körülöttem a köd, és kitisztult szemem előtt a környezetem.

Egyszer csak ismét a műtermemben találtam magam. Az ablak mellett egy ismerős alak állt. Akiről erősen gyanítottam, hogy csakis az angyali teremtmény lehet.

– Mi a neved? – kérdeztem. Még mindig ámulattal töltött el, ahogyan a szavaim szinte a levegőben lebegtek ezekben a rejtélyes álmokban. Mintha saját fizikai valójával rendelkeznének.

– Nincs jelentősége. De szólíthatsz Lokhmetnek, ha feltétlenül szükségét látod egy címnek.

– Mit jelent?

– Harcos.

Nagyot nyeltem. Különös nyugtalanság fogott el. Hihetetlen hatalom áradt belőle, ahogyan kiejtette száján a szót – lenyűgöző erővel és magabiztossággal.

– Miért mutattad nekem azt az angyalt? Nem értem.

– Még nem. De idővel meg fogod érteni. Egyetlen teremtmény létezésének apró fonala csupán, egy nagyon régi korból.

– Nem. Kérlek, ne... Csak magyarázd el nekem!

Megfordult, hogy a szemembe nézzen. Feszesen kihúzta magát, és váratlanul megrohantak az egymással ellentétes érzelmek. Az egyik ellenállhatatlanul vonzott felé, míg a másik azt súgta, hogy rettegve húzzam meg magam egy sarokban. Biztos voltam benne, hogy tisztán látja rajtam a vívódást, egyenesen belelát a lelkembe, amitől csak még sebezhetőbbé váltam.

– Mindnyájunkban megvan a képesség, hogy megtaláljuk magunkban az akaraterőt, és véghezvigyük a küldetésünket. Még ha a ránk váró feladat réműlettel tölti is el a lelkünket. Ezt védj jól az eszedbe!

– Csak ennyi? Ez még nem magyaráz meg semmit. Ki volt az angyal? Mostanáig azt hittem, hogy az angyalok törvényébe ütközik az önkéntes száműzetés. Hogyan lehetséges, hogy a szeráfok mégis éppen ezt kérték attól az angyaltól?

Egy újabb végtelen, üres pillanatig némán fürkészett, azután feje a mellette álló festmény felé fordult. Láthatóan mély benyomást tett rá a homokos part és a sziklákat ostromló éjkék tenger látványa. Kinyújtotta a karját, és ujjaival finoman végigsimított az olajfestékes vásznon

fodrozódó hullámokon. Egy pillanatra csaknem kényelmesnek éreztem a közénk telepedő csendet.

Amikor azonban hátranézett rám, már pontosan tudtam: egyetlen szóval sem árul el többet az angyalról, akit mutatott nekem.

– Légy óvatos! Áruló rejtőzik a soraitokban – figyelmeztetett.

– Kicsoda?

Megrázta a fejét, majd visszafordult az ablak felé.

– Egyedül kell kitaposnod magadnak az ösvényt, hátrahagyva lép-teid nyomát, bizonyítékul a bejárt utadra. Nem vehetem el... nem is változtathatok rajta.

Most először éreztem némi halovány érzelmet a hangjában – egy le-heletnyi, alig észrevehető remegést.

– De hát már segítettél nekem – érveltem. – Két évvel ezelőtt, abban az osztályteremben... – Még álmomban is éreztem, ahogyan a gyomor-forgató emlékektől összeszorul a torkom, nem engedve, hogy folytassam.

– Senki más nem lehetett. Te küldted át azt a tanárt az iskola túlsó vé-géből, hogy megmentsen.

Nagyot nyeltem, küszködve próbáltam megkapaszkodni gondolataim fonalában, nehogy visszasodródjak ahhoz a naphoz, a tanárhoz, aki leszorított az asztalra, miközben kétségbeesetten vergődtem testé-nek rám nehezedő súlya alatt.

– Közbeléptél – szögeztem le, azután lehorgasztottam a fejem. – Kö-szönöm!

Mélyen hallgatott, és nem is volt szükségem több megerősítésre. Ta-nácstalanul pillantottam körbe a helyiségben, fogalmam sem volt, mit mondhatnék még. Körülvettek a festményeim, ám a korábbi álmaim-mal ellentétben most olyan képek is szerepeltek közöttük, amiket még csupán terveztem. Elképzeltam a fejemben. Ez a terem a képzele-tem műveit őrizte.

Megborzongtam.

Hirtelen ordítást hallottam a hátam mögött. Mély morajlást, ami olyan hangerővel futott végig a testemen, hogy megremegett a lábam, és bizsergéssel töltötte el a gerincemet.

– Oroszlánom – suttogtam.

Megperdültem, álomszerűen lassú mozdulattal. Nem volt azonban a hátam mögött semmi. Visszafordultam az angyalhoz. Hült helyét találtam. Esőcseppek fröcsköltek befelé az ablakon tátongó repedésen át.

Mozdulatlanul álltam, és vártam.

A következő pillanatban minden eltűnt körülöttem a színek kirobbanó kavalkádjában, majd csak a semmi vett körül. A semmi közepén voltam, egyes-egyedül, leszámítva a szemerkélő esőt, amelyet megdöbbenően hidegnek éreztem. Minden csepp élesen szúrta a bőrömet.

Szilánkokra tört jég.

Olyan hideg, hogy hirtelen felriadtam.

Első fejezet

*„A természetben nem létezik sem jutalom, sem büntetés;
csak következmények vannak.”*

ROBERT GREEN INGERSOLL

JOB B KEZEMBEN TARTOTTAM A TÖRT. A súlyos markolatot szépen megmunkált faragás díszítette, pengéje hosszú és vékony volt. A hegye mély nyomot hagyott mutatóujjam begyében – éppen elég mélyet, hogy égjen tőle a bőröm, és felébredsz az emlékeket. Döntéseket hoztam, és most már viselnem kell a következményeket. Habár most sem cselekednék másként, jóllehet pontosan tudtam, milyen fontos feladat vár rám, minden másnál fontosabb; igazság szerint gyászoltam az életemet, amit magam mögött hagytam. Lassan megforgattam kezemben a markolatot, és figyeltem, ahogyan a tör hegye piruettet lejt az ujjbegyemen.

A töröm – az a tör, amelyikkel megöltem magam.

Letettem magam mellé, nem akartam tovább hozzáérni, ugyanakkor elrejtteni sem tudtam. Megpróbáltam kitörni a búskomorságból. Inkább a pozitívumokra akartam összpontosítani. Például a hét elején megjött a menzeszem. Még soha életemben nem rohantam ilyen boldogan sürgősségi ellátmányért a gyógyszertárba.

Minden, amiben valaha hittem, darabjaira hullott szét. Még most is megalázónak éreztem, hogy olyan szörnyen naivan viselkedtem Phoenix befolyása alatt. Tényleg azt hittem, hogy megbízhatom benne – olyannyira, hogy neki ajándékoztam a szüzességemet, és tudtomon kívül valamiféle érzelmi köteléket teremtettem kettőnk között. Aztán ezt a kapcsolatot arra használta fel, hogy tönkregyegy a már amúgy is törékeny barátságomat Lincolnnal. Tegyük még hozzá, hogy mellesleg leugrottam egy szikláról, kis híján eltett láb alól egy rakás pszichopata anygali száműzött, tudomásomra jutott, hogy Phoenix valójában az első sötét száműzött, Lilith fia, aki csellel rávett, hogy csatlakozzam a Grigorihoz, és hát mindezek mellett az óvszer sem igazán szerepelt előkelő helyen a gondolataim között.

Akkor volt a legnehezebb lerázni magamról a nyomasztó emlékeket – és kérdéseket –, amikor egyedül maradtam, és mivel már régen megtanultam, hogy apám jobban érzi magát a munkahelyén, ahol elrejtőzhet a saját emlékei elől, nem csekély gondot jelentett számomra a helyzet. A magány lehetetlenné tette, hogy elhessegessem a múltam lankadatlan, kínzó suttogásait.

A műtermem felé vettem az irányt, ahol nekiláttam felvinni némi friss festéket az egyik vászonra – nemrég beszereztem néhány vadonátúj, szivárványszínekben pompázó árnyalatot, és ezekkel játszadoztam, amióta hazaértem az iskolából. Megcsörrent a telefonom.

A ház előtt vagyok – és te?

Mélyet sóhajtottam, és vettem magamra egy pillantást a tükörben. Teljesen elfeledkeztem az idő múlásáról. Késésben voltam, és úgy néztem ki, mint az ördög öreganyja. Hosszú, sötét hajam csapzott csomóba volt összekötve, arcomba hulló fürtjeimet vörös és szürke festékfoltok pettyezték. Ma reggel még arra sem vettem a fáradságot, hogy legalább egy kicsit kifessem magam. Jóllehet

alapot nem igazán használtam – többségük túlságosan sötét vagy sárgás volt tejfehér bőrhöz –, szempillafestékre mindenképpen szükségem volt egyébként fakó mogyoróbarna szememhez. Most azonban csupán annyi időm maradt, hogy az öltözékemet rendbe kapjam.

5 perc, és lenn vagyok.

A szobámba rohantam, és még útközben lekapkodtam magamról a ruhákat, majd felhúztam a legmegbízhatóbb farmernadrágomat – idő híján az egyetlen mentsvárat – és az első pólót, ami a kezembe akadt. Unalmasan fekete volt, de legalább tiszta. Elkeseredetten próbáltam kezdeni valamit a hajammal, mindhiába, végül csak felkötöttem a korábbi gubancos csomó egy újabb változatába. Festékfoltos kezemmel már nem is törődtem. Miután tettem egy sietős kísérletet, hogy legalább egy réteg szempillafestékkal segítsek az összhatáson, felkaptam a törömet, és kirobogtam az ajtón, két lépés között rángatva fel lábamra a sportcipőmet.

A liftben lógó tükör akár az arcomba is röhöghetett volna.

A pokolba!

Mire a házunk bejárati ajtajához értem, tökéletesen megfeledeztem viharvert külsőről, és önkéntelenül, bár igencsak kiszámíthatóan, minden figyelmemet Lincolnra összpontosítottam. Gyomoroszorító várakozás lett úrrá rajtam, és minden lélegzetvétellel egyre jobban a hatalmába kerített.

Ó, igen. Bele vagyok zúgva.

Ha lehetséges, még jobban is, mint valaha.

Volt olyan idő, amikor azt hittem, hogy Lincoln iránti szerelmem nem talál viszonzásra, ám most... Nos, pillanatnyilag sokkal bonyolultabb a helyzet, mint korábban, de az a feszültség – az örülden vibráló feszültség, ami fel szokott szikrázni két ember között,

akik egymást kerülgetik, noha mindketten türelmetlenül tiltakoznak a korlátok ellen... *az a bizonyos feszültség* – eltöltötte minden apró porcikámat, miközben hasztalan igyekeztem utat törni, vágni, zúzni magamnak a sűrűjében, valahányszor egymás közelében voltunk.

– Hahó! Tudom, hogy menő dolog a késés, de szorítkozhatnánk esetleg a még divatosnak számító tíz percre? – kérdezte Lincoln, szavai mögött azonban mosoly bujkált. Éreztem, ahogyan tekintete végigsiklik rajtam, és hirtelen eszembe jutott, milyen átlagos külsővel jelentem meg előtte. Hajamat a fülem mögé simítottam, mire ravaszkásan rám mosolygott. Túlságosan is jól ismert.

– Tudod, amikor ilyen szöveggel állsz elő, elárulod az életes korodat – vágtam vissza, és zsebembe csúsztattam a mágneskulcsom.

Lincoln meglepetten felvonta a szemöldökét.

Szép munka volt, Vi!

Alig egy perce voltunk együtt, és máris sikerült elrontanom a hangulatot. A köztünk lévő korkülönbség határozottan nagyobb jelentőséget kapott, amióta megtudtam, hogy noha legfeljebb huszonkettőnek néz ki, Lincoln valójában már huszonhat éves. Mivel jómagam alig töltöttem be a tizenhetet, izmos kilenc évre nőtt a kettőnket elválasztó szakadék. Ugyanakkor a Grigori tagjaként egyikünket sem kötötték a várható emberi élettartam normális paraméterei. Hacsak nem sikerül megöletnünk magunkat valamikor a jövőben, akár több száz évet is megélhetünk; minél idősebbek leszünk, annál lassabban öregszünk. Így hát a korkülönbség tulajdonképpen semmit sem számított. Az *egyéb* paraméterek jelentettek számunkra gondot.

– Akkor most hová is megyünk? – érdeklődtem. Minél hamarabb témát akartam váltani.

– Griffin az imént telefonált. Kapott egy fülest. Száműzötteket láttak néhány háztömbnyire innen. Ha most rögtön indulunk, még elkaphatjuk őket. Készen állsz?

Lincoln azt akarta, hogy kiváló harcos váljon belőlem. Azt szerettem volna, ha erős és ügyes vagyok. Ez volt az egyik dolog, amit annyira szerettem benne. Nem akarta, hogy farkamat behúзва elsomfordáljak, és ne legyek képes megvédeni magam, ugyanakkor tisztán hallottam az aggodalmat is a hangjában.

– Persze. Menjünk! – válaszoltam lelkesen. Megpróbáltam olyan magabiztos hangot megütni, amilyennek éreznem kellett volna magam.

Amióta csatlakoztam a Grigorihoz, az életem gyökeres változáson ment át. Valójában harcosnak születtem. Sok tekintetben ez a tény egyáltalán nincs ellenemre. Kifejezetten élvezem, hogy erős vagyok, sőt még néhány természetfölötti képességre is sikerült szert tennem. Sajnos a saját bőrömön tapasztaltam, hogy a száműzött angyaloknak bizony nincs semmi keresnivalójuk az emberek között. Nagyon is jó oka van, hogy egy egész világ, végtelen idő és tér választ el miniket egymástól, és az angyalok egyszerűen nem bírnak megbirkózni az emberi test lényegével járó érzelmi túlfűtöttséggel.

Az ember úgy születik, hogy képes az érzékeivel, tapintással, szaglásal felfedezni maga körül a világot, fizikailag tudja megtapasztalni a szerelmet és a fájdalmat egyaránt. Az angyalok képtelenek az ilyesmire. Nem bírják kellőképpen feldolgozni az emberré válás folyamatát. Végül teljesen becsavarodnak, sőt legtöbbjükből már jóval korábban előbújik a bosszúálló szörnyeteg.

Ennek ellenére a szívem mélyén még mindig nem tudtam megbékélni a gondolattal, hogy csak úgy megöljem őket. Gyakorlatilag nem is erről van szó, hiszen csak a testi valójuktól fosztjuk meg a

száműzöttetek, amikor visszaküldjük őket ítélethozatalra a saját birodalmukba. Mégis...

Ha pedig ez még nem volna elég, amióta elfogadtam angyali részemet a sivatag közepén – beledöfve a pengémet saját képmásom szívébe –, még nem tudtam használni a törömet, bár ritkán megyek bárhová is nélküle. A hüvelyében pihen, gondosan álcázva, hogy a hétköznapi emberek (fura belegondolni, hogy többé nem tartozom közéjük) észre ne vegyék. Valahányszor edzeni indulok, vagy éppenséggel vadászni, akárcsak most, szándékomban áll használni, ha né tán úgy hozza a szükség.

– Biztos vagy benne, hogy készen állsz? Felhívhatom Griffint, és akkor kimegy a többiekkel.

– Mégis ki tartana vele? Magda pár napig még távol van, és mindenki más, akit szólíthatna, már amúgy is odakinn tevékenykedik.

Lincoln leszegte a fejét. Megböktem a vállát, ahogy haladtunk tovább.

– Nem lesz semmi bajom. Különben is, gyakorlat teszi a mestert. Nem igaz?

Vett egy mély lélegzetet, hogy lehiggadjon, kissé kihúzta magát, és végigfuttatta ujjait aranybarna haján. Tisztában volt vele, hogy nem tud lebeszélni a bevetésről, valamikor tehát neki is be kell szállnia a buliba. Egyikünkön sem segít, ha nem működünk együtt.

– Jól van – mondta Lincoln olyan lemondó véglegességgel, hogy mosolyt csalt az arcomra. Azzal belevágott egy lelkesítő taktikai okításba, amire minden idegszálammal odafigyeltem. Még csak tanultam, miként válhatok a Grigori valódi tagjává, igazi harcossá, Lincoln azonban már jóval előttem járt az úton. A jófiú álarca alatt bátor és vitéz katona rejtőzött.

Második fejezet

„Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-é el?”

JÓB KÖNYVE 2:10

A HÍD SZOMSZÉDSÁGA KIFEJEZETTEN ALVILÁGI HELY VOLT. Hajléktalanok gyülekeztek az óriási kőpillérek tövében, támfalként használva őket ideiglenesen összetákoltt kunyhóikhoz.

Meglehetősen szélvédett környék, és mivel a hajléktalanok kedvelt gyülekezőhelyeként vált hírhedté, lakói többnyire békében élhetnek, éjszaka elővonszolják bevásárlókocsijaikat, felállítják vízhatlan ponyváikat. Többségük nappal elhurcolkodik, ami Steph számára teljesen felfoghatatlan. Képtelen feldolgozni, hogy bárki emberfia képes lehet egyetlen bevásárlókocsiba belezsúfolni az összes holmiját. Amikor legutóbb itt ragadtunk a városnak ezen a részén, egyfolytában azon törte a fejét, vajon napközben hová rejtik a sok bevásárlókocsit és az összes zsákmányukat. Úgy értem, végül is igaza van. Elvégre nem szokott több tucat hajléktalan kóborolni fényes nappal a városban, gurulós kocsikat tologatva. Valahová menniük kell.

Mire befordultunk egy kis mellékutcába, már teljesen besötétedt, és az utcai lámpák sem világítottak. Tiszta volt az esti levegő,

enyhén csípős is, de a fény hiánya mindig nyugtalanná tesz, és persze a száműzöttek, akár a sötétség, akár a világosság oldalához tartoztak egykor, szívesebben játszadoznak az éjszaka rejtekében.

Az emberek kínjában való örömteli gyönyörködés előkelő helyen szerepelt a száműzöttek kedvteléseinek listáján. Képesek behatolni az áldozatuk képzeletébe, és tulajdonképpen bármiféle horrorisztikus jelenetet bele tudnak ültetni a fejébe, ahogyan éppen kedvük tartja. Némelyikük csupán fenyegetésre, ijesztgetésre használja ezt a képességét, míg mások harci stratégiaként vetik be. Griffin szerint az idők során így tudták teljesen félrevezetni az embereket.

Állítólag innen származnak a vámpírokról, vérfarkasokról és más teremtményekről szóló mesék, még a tündérek és törpék mítosza is. Ha a száműzöttek megneszelik, hogy természetfölötti hatalmuk lelepleződött, és nincs lehetőségük kedvenc öldöklő módszerükkel kiiktatni a problémát, egyszerűen felfedik magukat valamiféle rendkívüli lényként, ami azonban igencsak messze jár a valós kilétüktől.

Végül is van értelme a dolognak. Lassan kezdtem ráébredni, hogy az emberek nagy általánosságban sokkal könnyebben elfogadják a vámpírok és intergalaktikus látogatók virtuális valóságát, mint az aggasztó lehetőséget, hogy szembe kell nézniük a világosságot és a sötétséget egyaránt képviselő hajdani angyalok bibliai armageddonjával. Most már száműzöttek lettek, és az emberek között tengődve csakis a bosszú és a hatalom utáni vágy hajtja őket. Igen, önszántunkból választjuk a tudatlan naivitást.

Végignéztem a keskeny utcán, ameddig a szemem ellátott. Tele volt hajléktalanokkal, akik kilapított kartondobozokon feküdtek, a szerencsésebbek szakadt hálósákokba burkolóztak, míg a többiek régi újságpapírkupacokba fúrták be magukat. Tekintetem a sötétvörös téglafalakat pásztázta az utca két oldalán, amik legalább

ötelemeit magasságba nyújtóztak felfelé. Részben éppen az általuk nyújtott védelem vonzotta ide az embereket.

Lincoln lassan lépkedett mellettem, keze egy pillanatra megérintette a könyökömet – néma figyelmeztetésként, hogy legyek éber, álljak készenlétben. Megpróbáltam minél gyorsabban lerázni magamról a forróságot, ami mindig előntött, valahányszor csak megérintett.

Megtorpantam, mire meglepetten rám nézett, tekintetében ki-
mondatlan kérdések csillogtak. Mosolyogva pillantottam smaragd-
zöld szemébe, mielőtt még megfékezhettem volna magam.

– Azt hiszem, érzem a közelségüket – mondtam.

Nem csak *hittem*, pontosan tudtam. Már pár utcányira elárasz-
totta számat az alma íze, és megütötte fületem a fák között repde-
ső madarak szárnyzuhogása, mégpedig nem a közelünkből. Angya-
li érzékeim riasztottak. A Grigori legtöbb tagja rendelkezik valami-
lyen különleges érzékkel. Néhányan, például Lincoln, két érzéknek
is a birtokában vannak. Én különlegesen szerencsésnek tudhatom
magam, hiszen mind az öt érzékem működik, ráadásul sokkal erő-
teljesebben is, mint a Grigori bármely másik tagjának, akivel mos-
tanáig találkoztam. Remek dolog különlegesnek lenni, de ha az em-
bernek öt természetfölötti érzéke lép működésbe egyszerre, nos, az
bizony rendkívül lehengerlő élmény.

– Mióta érzékeled őket?

Haboztam a válasszal, és Lincoln persze észrevette.

– Violet... mióta?

Aggódtam, hogy Lincoln el fog ítélni – hogy maga a tény, mi-
szerint már sokkal távolabbról éreztem a közelségüket, valamiféle
természetfölötti leereszkedésnek minősül, ami elidegeníthet min-
denki mástól.

– Nem régóta. Talán egyutcányira éreztem őket először – feleltem kissé feszélyezve.

Lincoln felvonta a szemöldökét.

– Háromutcányira.

Mosolyra görbült a szája. Jól ismert, széles vigyorát próbálta viszatartani. Rögtön elszállt minden ostoba aggodalmam. Lincoln büszke volt rám.

Csak a szememet forgattam önelégült, derűs arca láttán.

– Az utcán vannak. Ketten közelednek – jelentettem.

Lincoln bólintott, ismét a feladatra összpontosított.

– Érzem a szagukat. – A szaglás volt az elsődleges angyali érzéke, bár a hallása is élesnek számított.

Helyeslőn bólintottam. Felvillantak a szemem előtt a reggel és az este képei, vagyis inkább az őket teremtő erő színei, miközben virágok émelyítően édes illata árasztotta el a környéket, olyan erősen, hogy még az utca bűzét is teljesen elnyomta.

Lincoln fél lépéssel előttem termett, de nem is bántam. Talán én távolabbról megéreztem az ellenség közeledését, Lincoln azonban sokkal gyorsabban fel tudta mérni őket, és kiválasztotta magának az erősebb ellenfelet.

A száműzöttek előbukkantak a sötétből, teljesen emberi külsővel, de nem egyszerre. Mind a ketten hétköznapi öltözetet viseltek, bár egyikük jobb karját vér borította, akárcsak egy vágóhídi munkásnak egy hosszú nap végén. Az a borzalmas érzésem támadt, hogy pontosan tudom, mit jelent a sok vér. A száműzöttek különleges örömet letek áldozataik belső kínzásában. A rettenetes látvány miatt újra szemügyre vettem a környéket.

Miközben egyetlen pillanatra sem vettem le szememet a közeledő ellenségről, tekintetemet gyorsan végigfuttattam az utcán sorakozó

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

alvó testeken. Miért nem szólt hozzánk eddig senki egy szót sem? Miért nem próbáltak meg visszatartani minket a területüktől, amikor nyilvánvalóan nem tartozunk ide? Megszemléltem egy, kettő, majd három mozdulatlan, hálósákba burkolt alakot. Energia bízsergett végig a testemen, és egy kegyetlen lüktetés kúszott felfelé, a bordáim alá.

Egyszer már hagytam... megengedtem, hogy ez a bizonyos energiahullám teljesen átvegye az uralmat a testem fölött, letaglózva a földre, megbénítva a tagjaimat mások kínzó fájdalmában. Megragadtam Lincoln karját. Nem nézett hátra, de sikerült megragadnom a figyelmét.

– Meghaltak. Mindenkit megöltek – állapítottam meg, miközben nagyon is tudatában voltam az egyre közeledő száműzötteknek. A halál angyalai. – Linc, szerinted próbáljam meg...? – suttogtam reszkető hangon.

Pontosan tudta, mire célzok. Nem sokkal az után, hogy beléptem a Grigori soraiba, abban a kellemetlen helyzetben találtam magam, hogy mindenhol száműzöttek vettek körül, mégpedig halálos sebesülten.

Akkor fedeztem fel, hogy sokkal többre vagyok képes, nem csupán egyszerűen megfosztom a száműzötteket angyali hatalmuktól, vagy visszaküldöm őket a birodalmukba, hogy ott ítéljenek fölöttük. A Grigori tagjainak testi érintkezésre van szükségük a száműzöttekkel, hogy elég időre ártalmatlanná tegyék, és visszaküldjék őket. A jelek szerint azonban nekem nincs szükségem semmiféle érintésre, sőt ki tudom terjeszteni a hatalmat egyszerre több száműzöttre is.

– Nem. Eszeveszetten kileng az erőd. Jól érzed magad? – válaszolta Lincoln suttogva. Ellenfeleink egyre közelebb értek.